

Arrest

nr. 326 865 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, X en X, op 30 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FLANDRE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 april 2023 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 22 maart 2024 om internationale bescherming. Op 26 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U, J(...) P(...) V(...) M(...), bent op (...)1996 geboren te Bogotá, Colombia. U heeft altijd gewoond in de wijk Puerta Al Llano, in februari 2021 verhuisde u voor een jaar naar de wijk Prado Veraniego, waarna u terug naar Puerta Al Llano verhuisde. U behaalde in Colombia een diploma verpleegkundige. U heeft een dochter met C(...) A(...) M(...) G(...) ((...)), en twee zonen met een andere man. Uw ouders, broer en zus wonen in dezelfde appartementsblok in Puerta Al Llano. U heeft ongeveer drie keer per dag contact met uw ouders.

In 2017 startte u samen met uw ex-echtgenoot een winkel waar jullie etenswaren verkochten op de benedenverdieping van het appartement van uw ouders. 's Ochtends werkte u als hulpverpleegkundige, en in de namiddag hielp u uw ex-echtgenoot in de winkel, of zorgde u voor uw kinderen. Uw ouders werkten soms ook in de winkel. Zes maand na de opening van de winkel werd uw ex-echtgenoot benaderd in de winkel door twee mannen op twee moto's die eisten dat jullie vacunas (beschermingsgeld) betaalden. U vermoedt dat de mannen tot een bende behoren, maar u weet niet dewelke. Een week later kwamen ze nog eens langs bij jullie om een bedrag van 100.000 pesos te innen. Hierna kwamen de twee mannen maandelijks langs om vacuna's te innen. Soms waren ze met meer, maar de twee mannen van in het begin waren altijd aanwezig. Na verloop van tijd kwamen ze vaker langs, wekelijks of tweewekelijks. Ook het geëiste bedrag ging steeds omhoog. Jullie betaalden gedurende drie jaar vacuna's. Ergens in 2020 stopten jullie met betalen omdat het bedrag van 300.00 pesos te hoog geworden was. Hierna werden jullie voortdurend geïntimideerd door de twee bendeleden. Ze belaagden u en uw ex-echtgenoot verbaal, bij jullie thuis, of op straat als jullie ergens heengingen of de kinderen naar school brachten. Soms sloegen ze u en uw ex-echtgenoot ook op straat.

In februari 2021 sloten jullie de winkel en verhuisden jullie naar de wijk Prado. In december 2021 keerden jullie terug naar het huis van uw ouders in de wijk Puerta Al Llano. De twee mannen bleven jullie echter verbaal belagen of fysiek slaan. Ze vroegen geen geld meer, maar bleven jullie op die manier bedreigen. Dit bleef constant aanhouden tot uw vertrek uit Colombia op 25/04/2023. U vertrok naar België omdat een vriendin in België u verzocht naar daar te komen om haar te verzorgen na een operatie aan haar hoofd. U vroeg asiel aan op 22/03/2024.

Jullie hebben twee keer geprobeerd een klacht in te dienen bij de politie zonder succes omdat jullie noch bewijzen hadden, noch namen kenden van de mannen die jullie bedreigden. Anderhalf tot twee jaren geleden slaagde uw ex-echtgenoot er toch in om effectief klacht in te dienen bij de politie.

U vreest dat u bij terugkeer naar Colombia opnieuw in dezelfde wijk moet gaan wonen en dezelfde vernederende behandeling moet ondergaan. U vreest ook voor de integriteit van uw kinderen.

Van documenten legt uw eigen paspoort neer en die van uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Geconfronteerd bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud, haalde u aan dat u stress en geheugenverlies heeft, en dat u daarvoor medicatie neemt en dat u hiervoor afspraken heeft met specialisten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 24 september 2024, p. 27). U legt echter geen enkel medisch attest neer aangaande deze psychologische problemen. U werd gevraagd om de nodige medische attesten voor te leggen, maar tot op vandaag heeft het CGVS er nog geen ontvangen (CGVS, p. 27-28). Het louter verklaren dat u geheugenproblemen heeft volstaat niet. Verder bleek dat u wel degelijk in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen en op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud stelt het CGVS vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken omwille van de volgende redenen.

1. Uw gedrag en houding in de asielprocedure zijn moeilijk te verzoenen met de door u geschetste vrees en ondergane bedreigingen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste problematiek en vrees.

- U kwam aan in België op 26/04/2023, maar pas op 22/03/2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat iemand die werkelijk vervolging vreest, bij aankomst in België onmiddellijk asiel aanvraagt. Gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat u niet op de hoogte was van aan asielprocedure (CGVS, p. 12, 28). Dit is geen afdoende verklaring voor een dermate lang verblijf in België voordat er asiel aangevraagd wordt. Bovendien verklaart u dat u initieel 90 dagen in België mocht blijven, maar dat u daarna een bevel ontving om het grondgebied te verlaten. Daarop zocht u naar een manier om legaal langer in België te blijven (CGVS, p. 11 - 12). In die omstandigheden mag er verwacht worden dat u zich tijdig richt tot de asielautoriteiten, gezien de door u aangehaalde vrees.

- Toen u opgeroepen werd voor uw persoonlijk onderhoud op 13/08/2024, kwam u niet opdagen. De reden die u hiervoor aangaf is in feite geen geldige reden voor afwezigheid, namelijk dat u een verkeerde datum in uw agenda had genoteerd (zie mail in blauwe map). Een dergelijke lakse houding ten aanzien van uw procedure om internationale bescherming valt moeilijk te verzoenen met de door u aangehaalde vrees.

2. Er zijn opvallende verschillen tussen uw verklaringen bij het CGVS en met het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 5/04/2024, waarvoor u geen afdoende verklaring heeft. Deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Colombia.

- Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, 5/04/2024, vraag 5) verklaarde u dat jullie de winkel openden in 2019, en dat de afpersing begon na 3 à 4 maanden. Bij het CGVS echter verklaarde u dat de winkel in 2017 geopend werd, en dat de afpersing begon 6 maanden na opening (CGVS, p. 6, 16). Ook over de duur van de betalingen aan de bendeleden legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaarde u dat jullie slechts één jaar betaald hebben, maar bij het CGVS verklaarde u dat jullie gedurende drie jaar vacuna betaalden (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden haalde u aan dat u stress en geheugenverlies heeft, en dat u daarvoor medicatie neemt en dat u hiervoor afspraken heeft met specialisten (CGVS, p. 27). Dit volstaat geenszins om bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren. Het betreft hier immers verre van een detail. Dat u op DVZ vanwege geheugenproblemen zou zijn vergeten dat u gedurende drie jaar afpersingsgeld betaalde en problemen had met een gewelddadige bende in plaats van één jaar is geenszins aannemelijk.

- Uw verklaringen over de eerste keer dat de bendeleden langskwamen zijn ook verschillend. Volgens uw verklaringen bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) kwamen de bendeleden de eerste keer langs met z'n tweeën op één moto, drie à vier maanden na opening winkel. Bij CGVS verklaarde u dat ze na zes maanden kwamen, allebei op verschillende moto's (CGVS, p. 16, 19).

- Ook over het initiële bedrag legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ verklaart u dat ze de eerste keren 150.000 pesos eisten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), bij CGVS echter verklaart u dat ze de eerste keren 100.000 pesos eisten (CGVS, p. 19, 21-22).

- Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaarde u dat de bendeleden na uw terugkeer naar Puerta Al Llano nog steeds langskwamen bij jullie thuis om geld te vragen. Bij CGVS verklaart u echter, wanneer hier expliciet naar gevraagd wordt, dat de bendeleden na uw terugkeer geen geld meer vroegen, maar jullie wel bleven intimideren (CGVS, p. 25, 26).

3. Uit uw verklaringen blijkt dat uw gedragingen en houding niet overeenstemmen met wat men redelijkerwijze zou mogen verwachten van de door u aangehaalde feiten en vrees.

- Nadat jullie stopten met betalen in 2020 bleven jullie nog een jaar in La Puerta Al Llano, waar jullie constant bespot, vernederd en soms zelfs geslagen zouden worden. U verklaart dat jullie begin 2021 wel verhuisd zijn naar Prado, maar in december 2021 weer teruggekomen zijn naar Puerta Al Llano (CGVS, p. 17), omdat jullie enerzijds de huur in Prado niet konden betalen, en anderzijds dachten dat de situatie wel gekalmeerd zou zijn (CGVS, p. 13, 25). U verklaart dat u tot uw vertrek op 25/04/2023 bleef lastiggevalen worden (CGVS, p. 24, 25).

- De keuze om terug te keren naar en langdurig te verblijven in Puerta del Llano is opmerkelijk, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u ook vreest voor de veiligheid van uw kinderen. Gevraagd waarom u

terugkeerde naar de wijk waar jullie problemen kenden zegt u dat dit louter omwille van economische redenen was (CGVS, p. 25).

- Het is bevreemdend dat u geen concrete stappen heeft ondernomen om uw kinderen en uzelf te beschermen, ondanks de voortdurende beschimpingen en vernederingen, zelfs in hun aanwezigheid (CGVS, p. 13, 24). U verklaart dat uw ex-echtgenoot anderhalf à twee jaar geleden een klacht indiende bij de politie (CGVS, p. 13, 15), maar u heeft geen enkel bewijs hiervan voorgelegd. Hierdoor blijft het slechts een bewering zonder onderbouwing. Wanneer u gevraagd wordt naar wat jullie deden om jullie te beschermen nadat jullie stopten met betalen, verklaart u dat jullie vooral dachten aan de veiligheid van de kinderen en hen dus niet alleen naar buiten liet gaan (CGVS, p. 23, 26). Ondanks deze voorzorgsmaatregel geeft u aan dat jullie zelf ook belaagd werden op straat terwijl jullie hun kinderen naar school brachten, of opwachtten (CGVS, p. 23). Dit suggereert dat de maatregel niet effectief was, en zelfs contraproductief kon zijn. Dit roept vragen op over de geloofwaardigheid van uw angst en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

- Het is opvallend dat u, na meer dan drie jaar lange intensieve intimidatie en bedreiging, slechts beperkte verklaringen geeft over de vermoedelijke bendeleden (CGVS, p. 20). U weet niet tot welke bende ze behoren, u kent geen namen (CGVS, p. 20), en u geeft ook geen blijk van pogingen die u ondernomen heeft om meer informatie te weten te komen over de bendeleden (CGVS, p. 22). Dit is des te meer bevreemdend in de context dat jullie twee keer naar de politie gingen om klacht neer te leggen maar niet geholpen konden worden omdat jullie geen namen hadden. Het zou ook in uw eigen belang zijn om bewijzen te verzamelen om aangiftes kracht bij te zetten bij de politie, waarvan u verklaart dat ze uw klacht niet kunnen aanvaarden omdat u geen informatie kan geven over de bendeleden (CGVS p. 13). In een situatie waarin iemand zo langdurig wordt lastiggevallen, mag men verwachten dat het slachtoffer, juist met het oog op bescherming en eventuele juridische stappen, actief zou proberen meer informatie te verkrijgen over de identiteit van de daders. Dit werpt dan ook ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van de situatie zoals die door u is geschetst.

- Jullie keuze om drie jaar in Colombia te blijven ondanks voortdurende bedreigingen door bendeleden, roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van jullie verhaal. Het is moeilijk te begrijpen waarom iemand zou blijven in een situatie waarin hun veiligheid en die van hun kinderen voortdurend in gevaar is. Gevraagd waarom u nog zolang in Colombia bleef zegt u dat u aan het kijken was naar waar u zou gaan en dat u wel al een keer van wijk verhuisd was (CGVS, p. 28). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend.

- Uw ouders zouden nooit bedreigd zijn (CGVS, p. 25), hoewel ze ook in de winkel werkten (CGVS, p. 6), en zelfs in hetzelfde gebouw woonden van de winkel (CGVS, p. 18). Gezien de ernst van de situatie, zoals u die beschrijft, zou men verwachten dat de bende hen ook zou hebben geïntimideerd. Gevraagd waarom uw ouders geen problemen met de bende kregen kan u louter aanhalen dat ze niet voortdurend in de winkel stonden. Omdat dit uiterst merkwaardig is wordt u nogmaals gevraagd om een verklaring waarom uw ouders geen problemen kregen met de bende maar u kan louter nog toevoegen dat zij niet de eigenaars waren van winkel (CGVS, p. 25). Dat uw ouders geen problemen met de bendeleden kregen nadat jullie stopten met betalen, louter omdat zij zelf niet voortdurend in de winkel stonden en niet de eigenaars waren, is geenszins aannemelijk, zeker gezien de winkel werd uitgebaat in jullie ouderlijke woning (CGVS, p. 18).

Gezien de inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste situatie. De optelsom van deze bevindingen leidt ertoe dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin voldoet uw situatie aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt volstaan niet om bovenstaande conclusies om te buigen. Uw paspoort, en dat van uw kinderen toont louter jullie identiteit en nationaliteit aan, wat het CGVS niet in twijfel trekt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een

spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §

2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel). Tevens is verzoekster van oordeel dat er een appreciatiefout werd gemaakt.

Vooreerst citeert verzoekster de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en geeft zij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens herhaalt zij de kern van haar vrees bij terugkeer naar Colombia en licht zij toe dat zij haar vrees baseert op eerdere vervolging en bedreigingen die zij heeft ondervonden en die een aanwijzing vormen voor toekomstige vervolging overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Ze wijst verder op de door haar tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten en stelt dat er ook rekening dient gehouden te worden met “*de nieuwe documenten die verzoekster indient ter ondersteuning van het huidige verzoekschrift*”, namelijk nieuwsartikels over de huidige situatie in haar regio van oorsprong en de recente incidenten die daar hebben plaatsgevonden.

Vervolgens geeft verzoekster een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en gaat ze in op de gegrondheid van het verzoek en de betwisting van de motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande het moment van indienen van haar verzoek om internationale bescherming, benadrukt verzoekster dat ze bij haar aankomst in België bijzonder kwetsbaar was en het reilen en zeilen van de procedure niet kende. Ze licht toe dat ze, pas toen ze een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, informatie kreeg over de procedure en werd bijgestaan door een advocaat die haar begeleidde. In dit kader verwijst ze naar het arrest van de Raad met nummer 261 881 van 8 oktober 2021 en meent ze dat de laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming dus geen afbreuk doet aan het bestaan van haar vrees voor vervolging.

Wat betreft haar afwezigheid op haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 augustus 2024 voert verzoekster aan dat zij aan het begin van haar procedure en tot aan de beslissing van het CGVS niet werd bijgestaan door een advocaat en stelt zij verder aan geheugenproblemen te lijden en stress en moeilijkheden met tijdsoriëntatie, waaronder het onthouden van data, te hebben. Haar afwezigheid illustreert de medische problemen waar zij aan lijdt, aldus verzoekster.

Met betrekking tot de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, betoogt verzoekster dat de meeste van deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op data en stelt zij een gebrekkig geheugen te hebben als gevolg van psychische kwetsbaarheid en gevolgd te worden door een arts. Wat betreft de openingsdatum van de winkel bevestigt verzoekster haar verklaringen bij de DVZ. Ze stelt haar winkel te hebben geopend in 2019, maar kan niet precies aangeven of de bedreigingen na twee, drie of zes maanden begonnen. De verwarring aangaande de duur van de betalingen hangt hiermee samen, zo stelt verzoekster. Ze zet uiteen dat de winkel geopend was in 2019 en ze in 2020 gestopt is met het betalen van de *vacunas*, zodat ze dezelfde einddatum van de betalingen heeft verklaard bij het CGVS en de DVZ. Aangaande de bendeleden, wenst verzoekster haar verklaringen te verduidelijken en licht ze toe dat bij het eerste bezoek “*de mannen met z'n tweeën op één motor*” kwamen, en “*de twee personen op twee motoren*” pas tijdens een volgend bezoek kwamen. Wat betreft het gevraagde bedrag, stelt verzoekster het oorspronkelijk gevraagde bedrag niet meer te kennen. Ze wijst erop te hebben uitgelegd dat dit bedrag zowel qua hoogte als frequentie is toegenomen, tot het in 2020 ongeveer 300 000 peso's bereikte. Met betrekking tot de bedreigingen na haar terugkeer naar Puerta Al Llano, stelt verzoekster dat de mannen haar en haar ex-echtgenoot verbaal bleven belagen of fysiek sloegen, maar geen geld meer vroegen.

Vervolgens gaat ze in op haar gedrag en houding ten opzichte van de aangehaalde feiten en vrees en voert ze aan dat Prado, waar ze naartoe waren verhuisd, een zeer dure wijk is en ze niet in staat waren om alles te betalen en de veilige wijken, waar er minder afpersing en bedreigingen zijn, over het algemeen zeer duur zijn. Zij verwijst tevens naar de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde nieuwsartikels (stukkenbundel verzoekster, stuk 3-5) en stelt dat hieruit blijkt dat de media berichten dat er “*gesproken wordt over mensen die afpersing plegen*” en er in de school waar haar kinderen verbleven twee kinderen zijn gedood.

Wat betreft de genomen beschermingsmaatregelen, betoogt verzoekster dat zij verschillende maatregelen genoemd heeft, namelijk dat zij en haar ex-echtgenoot bij de politie meermaals klacht hebben proberen in te dienen en haar ex-echtgenoot daar anderhalf tot twee jaar geleden effectief in geslaagd is en dat zij beschermingsmaatregelen nam voor haar kinderen. Bovendien kregen haar kinderen psychologische begeleiding in Colombia toen zij reeds in België was, aldus verzoekster.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat ze beperkte verklaringen aflegt over vermoedelijke bendeleden, licht verzoekster toe dat ze bang was om verder op zoek te gaan en het volkomen begrijpelijk is dat “*wanneer iemand wordt bedreigd, zij niet aan de daders vraagt naar hun identiteit*”. Wat betreft het feit dat zij nog drie jaar in Colombia verbleef ondanks de voortdurende bedreigingen door de bendeleden, voert verzoekster aan dat dit voornamelijk omwille van economische redenen was. Bovendien kende ze de mogelijkheden om te vertrekken niet en was het verlaten van haar buurt een zware opoffering die gepaard ging met het bijeenbrengen van een aanzienlijk bedrag, aldus verzoekster. Waar in de bestreden beslissing

wordt vastgesteld dat verzoeksters ouders geen bedreigingen kregen, licht verzoekster toe dat haar ouders niet dagelijks betrokken waren bij het winkelbeheer en geen directe link hadden met de zakelijke activiteiten.

Voorts voert verzoekster aan dat ze geen bescherming heeft kunnen krijgen van de Colombiaanse autoriteiten, aangezien deze haar duidelijk hebben aangegeven dat ze geen aangifte kon doen zonder bewijs of concrete informatie over de identiteit van de afpersers. Zij verwijst naar algemene informatie van Human Rights Watch en EUAA waaruit volgens haar blijkt dat de autoriteiten het hoofd niet kunnen bieden aan de criminele praktijken in het land en het rechtssysteem corrupt is, en voert aan dat ze repercussies vreest van de afpersers *“als zij de klacht die haar ex-echtgenoot heeft ingediend doorzet”* en zij niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

In ondergeschikte orde meent verzoekster in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus. Verder voert ze aan dat uit de algemene informatie die zij aanhaalt blijkt dat de algemene situatie in Colombia is verslechterd. Ze stelt geen documenten te kunnen overleggen om de afpersing te bewijzen, maar wel gedetailleerde en uitvoerige toelichtingen verstrekt te hebben, die worden bevestigd door algemene informatie. Tevens stelt ze dat het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten wordt benadrukt door objectieve bronnen, ter staving waarvan zij verwijst naar informatie van onder andere EUAA en OSAR. Verzoekster voert verder aan dat de analyse van de verwerende partij van de veiligheidssituatie in Colombia geen rekening houdt met het feit dat ze afkomstig is uit Bogotá, waar de criminaliteit volgens haar al enkele jaren gestaag toeneemt en dat tot de regio's behoort die het zwaarst zijn getroffen door geweld en gewapende conflicten. Bovendien moet er rekening gehouden worden met haar specifieke profiel als handelaar, aldus verzoekster. Zij stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud te hebben uitgelegd dat zij bijzonder kwetsbaar was voor afpersing vanwege haar commerciële activiteiten en meent dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is op dit punt, aangezien zij geen analyse bevat van de situatie in haar regio van herkomst en van haar specifieke profiel.

3.1.2. Verzoekster vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, *“indien bovengenoemde gronden echter niet door de Raad worden erkend”*, haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en *“in nog ondergeschikte orde”* de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.3. Aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
“3. Nieuwsartikel: *“Hallan lo que sería una fosa común en Bogotá: autoridades buscan desmantelar la banda delincuencia que la están usando”* (vrije vertaling: *“Mogelijke massagraf gevonden in Bogotá: autoriteiten proberen de criminele bende die het zou gebruiken te ontmantelen”*). *El Tiempo*, 24.09.2024;
4. Nieuwsartikel: *“Los detalles de la banda delincuencia detrás de varios restos humanos hallados en patio de casa en Usme, al sur de Bogotá”* (vrije vertaling: *“De details van de criminele bende achter verschillende menselijke resten die werden gevonden in de achtertuin van een huis in Usme, in het zuiden van Bogotá”*), *El Tiempo*, 24.09.2024;
5. Nieuwsartikel: *“Joven de 16 años murió a disparos por delincuentes que le iban a quitar una gorra: esto es lo que se sabe”* (vrije vertaling: *“Jongen van 16 jaar oud werd doodgeschoten door criminelen die hem een pet wilden afnemen: dit is wat we weten”*). *El Tiempo*, 06.08.2024;”

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota naar waarbij zij een medisch attest van 23 december 2024 voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Colombia, te vrezen dat zij dezelfde vernederende behandelingen door bendeleden zal moeten ondergaan als voor haar vertrek. In 2017 of 2019 zou verzoekster samen met haar ex-partner een winkel opgestart hebben in de wijk Puerta Al Llano in Bogotá. Enkele maanden na de opening zou verzoeksters ex-partner in de winkel benaderd zijn door twee mannen die eisten dat zij geld zouden betalen in ruil voor bescherming. Een week later zouden ze nog eens langsgesproken zijn om een bedrag van 100 000 peso's te innen. Hierna zouden de mannen maandelijks, en na verloop van tijd wekelijks of tweewekelijks, langsgesproken zijn om een som geld te innen. Tevens zou ook het geëiste bedrag steeds omhoog gegaan zijn. In 2020 zouden verzoekster en haar ex-partner gestopt zijn met betalen omdat het bedrag dat de mannen toen eisten, namelijk 300 000 peso's, te hoog was. Hierna zouden verzoekster en haar ex-partner voortdurend geïntimideerd zijn door de bendeleden. In februari 2021 zouden verzoekster en haar ex-partner de winkel gesloten hebben en verhuisd zijn naar de wijk Prado. In december 2021 zouden ze teruggekeerd zijn naar het huis van verzoeksters ouders in de wijk Puerta Al Llano, waar ze opnieuw verbaal en fysiek belaagd zouden zijn door de mannen. Verzoekster verklaart dat ze besloot om in april 2023 naar België te komen omdat een vriendin van haar, die in België woont, haar had gevraagd haar te helpen verzorgen na een operatie.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst stelt de adjunct-commissaris op goede gronden vast dat verzoeksters gedrag en houding moeilijk te verzoenen zijn met de door haar geschetste vrees en ondergane bedreigingen, wat de geloofwaardigheid van de door haar geschetste problematiek en vrees ondermijnt. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U kwam aan in België op 26/04/2023, maar pas op 22/03/2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat iemand die werkelijk vervolging vreest, bij aankomst in België onmiddellijk asiel aanvraagt. Gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat u niet op de hoogte was van aan asielprocedure (CGVS, p. 12, 28). Dit is geen afdoende verklaring voor een dermate lang verblijf in België voordat er asiel aangevraagd wordt. Bovendien verklaart u dat u initieel 90 dagen in België mocht blijven, maar dat u daarna een bevel ontving om het grondgebied te verlaten. Daarop zocht u naar een manier om legaal langer in België te blijven (CGVS, p. 11 - 12). In die omstandigheden mag er verwacht worden dat u zich tijdig richt tot de asielautoriteiten, gezien de door u aangehaalde vrees. Toen u opgeroepen werd voor uw persoonlijk onderhoud op 13/08/2024, kwam u niet opdagen. De reden die u hiervoor aangaf is in feite geen geldige reden voor afwezigheid, namelijk dat u een verkeerde datum in uw agenda had genoteerd (zie mail in blauwe map). Een dergelijke lakse houding ten aanzien van uw procedure om internationale bescherming valt moeilijk te verzoenen met de door u aangehaalde vrees.”

Verzoekster kan het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming niet verschonen door in haar verzoekschrift te stellen dat ze bijzonder kwetsbaar was op het moment van aankomst in België en ze naar hier kwam om een vriendin te helpen. Gezien haar beweerde vrees voor vervolging is het vooreerst opmerkelijk dat verzoekster verklaart dat zij op initiatief van een vriendin naar België kwam om haar te helpen na een operatie, doch niet verklaart dat zij naar België kwam om effectief bescherming te zoeken (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Bovendien slaagt verzoekster er met voorgaand betoog niet in een afdoende verklaring te bieden voor, of afbreuk te doen aan, de terecht vaststelling dat ze pas overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming elf maanden na haar aankomst in België. Noch doet verzoekster afbreuk aan de verwachting dat ze zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien ze daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst. Verder is het voor de Raad niet duidelijk, en verzoekster licht niet verder toe, hoe het medisch attest dat zij bij aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, en dat gewag maakt van vergeetachtigheid, de laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming kan verklaren, zoals verzoekster ter terechtzitting aanvoert. Dit attest werd meer dan anderhalf jaar na verzoeksters aankomst in België opgesteld en werpt geen licht op haar toenmalige (mentale) gezondheidstoestand.

Waar zij verder in haar verzoekschrift stelt dat zij pas info kreeg over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming toen ze een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en toen pas de bijstand kreeg van een advocaat, merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 5 september 2023 (AD, stuk 7, Bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2023), en verzoekster nadien dus nog meer dan zes maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 261 881 van 8 oktober 2021, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke

elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts kan verzoekster niet overtuigen waar ze stelt, wat betreft haar afwezigheid op haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 augustus 2024, dat ze medische problemen heeft, namelijk dat ze lijdt aan geheugenproblemen en stress en moeilijkheden met tijdsoriëntatie heeft, waaronder het onthouden van data. Uit het medisch attest dat verzoekster ter terechtzitting voorlegt blijkt inderdaad dat zij ten aanzien van de betrokken arts op 18 december 2024 melding heeft gemaakt van vergeetachtigheid, hoofdpijn en stress. Nog daargelaten dat het bestaan van deze klachten niet objectief kon worden vastgesteld door de betrokken arts en dat verzoekster heeft aangegeven “sinds enkele maanden” last te hebben van vergeetachtigheid, waardoor het niet duidelijk is wanneer haar klachten precies zouden zijn ontstaan, blijkt hieruit niet dat verzoekster problemen heeft met het onthouden van data of met tijdsoriëntatie (medisch attest gevoegd bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting). Er dient overigens op te worden gewezen dat verzoekster een oproepingsbrief ontvangen heeft waarin de datum en het uur van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk worden vermeld. Er kan van verzoekster worden verwacht dat zij het nodige doet om ervoor te zorgen dat zij tijdig wordt herinnerd aan een voor haar dermate belangrijke afspraak. Bovendien geeft verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 24 september 2024 zelf toe zich de vorige keer vergist te hebben van datum, maar wijst ze hierbij niet op eventuele medische problemen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoekster licht verder niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, hoe de omstandigheid dat zij voorafgaand aan het ontvangen van de bestreden beslissing niet werd bijgestaan door een advocaat haar afwezigheid op haar persoonlijk onderhoud op 13 augustus 2024 kan verschonen of verklaren, nog daargelaten het feit dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het al dan niet contacteren van een advocaat tijdens de administratieve procedure.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht volgende tegenstrijdigheden vast in verzoeksters verklaringen bij het CGVS en bij de DVZ:

“Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, 5/04/2024, vraag 5) verklaarde u dat jullie de winkel openden in 2019, en dat de afpersing begon na 3 à 4 maanden. Bij het CGVS echter verklaarde u dat de winkel in 2017 geopend werd, en dat de afpersing begon 6 maanden na opening (CGVS, p. 6, 16). Ook over de duur van de betalingen aan de bendeleden legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaarde u dat jullie slechts één jaar betaald hebben, maar bij het CGVS verklaarde u dat jullie gedurende drie jaar vacuna betaalden (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden haalde u aan dat u stress en geheugenverlies heeft, en dat u daarvoor medicatie neemt en dat u hiervoor afspraken heeft met specialisten (CGVS, p. 27). Dit volstaat geenszins om bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren. Het betreft hier immers verre van een detail. Dat u op DVZ vanwege geheugenproblemen zou zijn vergeten dat u gedurende drie jaar afpersingsgeld betaalde en problemen had met een gewelddadige bende in plaats van één jaar is geenszins aannemelijk.

Uw verklaringen over de eerste keer dat de bendeleden langskwamen zijn ook verschillend. Volgens uw verklaringen bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) kwamen de bendeleden de eerste keer langs met z'n tweeën op één moto, drie à vier maanden na opening winkel. Bij CGVS verklaarde u dat ze na zes maanden kwamen, allebei op verschillende moto's (CGVS, p. 16, 19).

Ook over het initiële bedrag legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ verklaart u dat ze de eerste keren 150.000 pesos eisten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), bij CGVS echter verklaart u dat ze de eerste keren 100.000 pesos eisten (CGVS, p. 19, 21-22).

Bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaarde u dat de bendeleden na uw terugkeer naar Puerta Al Llano nog steeds langskwamen bij jullie thuis om geld te vragen. Bij CGVS verklaart u echter, wanneer hier expliciet naar gevraagd wordt, dat de bendeleden na uw terugkeer geen geld meer vroegen, maar jullie wel bleven intimideren (CGVS, p. 25, 26).”

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de meeste van bovenstaande tegenstrijdigheden te maken hebben met data, daar het ook gaat over het bedrag waarvoor ze werd afgeperst en of en hoe ze nog werd bedreigd na haar terugkeer naar Puerta Al Llano. Evenmin kan zij deze tegenstrijdigheden in een ander daglicht plaatsen door te herhalen dat zij een gebrekkig geheugen heeft als gevolg van psychische kwetsbaarheid en zij gevolgd wordt door een arts. Uit het door haar ter terechtzitting voorgelegde attest van 23 december 2024 blijkt dan wel dat zij ten aanzien van de betrokken arts op 18 december 2024 melding heeft gemaakt van hoofdpijn, stress en vergeetachtigheid, doch wordt hierin geen melding gemaakt van enige belemmering om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Zoals hoger reeds aangestipt, kan uit het attest niet blijken wanneer verzoeksters klachten precies zouden zijn ontstaan, laat staan dat dit zou kunnen staven dat verzoekster geheugenproblemen had op het moment van haar gehoren bij de DVZ en het CGVS op respectievelijk 5 april 2024 en 24 september 2024 (medisch attest gevoegd bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting). De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud evenmin blijkt dat verzoekster gehinderd werd door eventuele mentale problemen en dat zij in tegendeel in staat bleek de haar gestelde vragen te begrijpen en vlot te beantwoorden.

Voorts bevestigt verzoekster aangaande de openingsdatum van de winkel en aangaande de bedreigingen na haar terugkeer naar Puerta Al Llano, louter de verklaringen die ze aflegde bij de DVZ, respectievelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, waardoor ze, door een versie van de feiten te herhalen, deze vastgestelde inconsistenties niet weerlegt, noch ontkracht. Waar ze, aangaande haar verklaringen over de duur van de betalingen, stelt dat in beide versies van haar relaas de betalingen eindigden in 2020, doet ze geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat ze de feiten anders voorstelt, daar ze bij de DVZ verklaarde dat ze gedurende een jaar overging tot het betalen van de sommen geld, en tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat ze dit tot 2020 deed, doch hiermee startte in 2017 en ze dus gedurende een periode van drie jaar de sommen betaalde (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17 en 19). Ook aangaande de eerste bedreiging beperkt verzoekster zich ertoe haar verklaringen bij de DVZ te bevestigen, waardoor zij geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid met haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. De toevoeging dat pas tijdens een volgend bezoek twee personen op twee motoren langskwamen vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, nu verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd naar de personen die de eerste keer geld kwamen vragen en zij hierover ondubbelzinnig verklaarde dat één man op één moto zat en de andere op een andere moto (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Door verder te stellen dat ze niet weet wanneer de bedreigingen precies begonnen en niet meer weet wat het initiële bedrag was, brengt verzoekster geen concrete elementen of argumenten aan om bovenstaande motieven om te buigen. De Raad wijst erop dat deze beweerde bedreigingen de oorzaak zijn van verzoeksters problemen in Colombia en de aanleiding van haar vertrek, waardoor dit kernelementen vormen in haar relaas en er dus hierover van haar consistente en waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht kunnen worden, *quod non*. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissing met reden het volgende overweegt aangaande verzoeksters verblijf in Prado:

“Nadat jullie stopten met betalen in 2020 bleven jullie nog een jaar in La Puerta Al Llano, waar jullie constant bespot, vernederd en soms zelfs geslagen zouden worden. U verklaart dat jullie begin 2021 wel verhuisd zijn naar Prado, maar in december 2021 weer teruggekomen zijn naar Puerta Al Llano (CGVS, p. 17), omdat jullie enerzijds de huur in Prado niet konden betalen, en anderzijds dachten dat de situatie wel gekalmeerd zou zijn (CGVS, p. 13, 25). U verklaart dat u tot uw vertrek op 25/04/2023 bleef lastiggevallene worden (CGVS, p. 24, 25).

De keuze om terug te keren naar en langdurig te verblijven in Puerta del Llano is opmerkelijk, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u ook vreest voor de veiligheid van uw kinderen. Gevraagd waarom u terugkeerde naar de wijk waar jullie problemen kenden zegt u dat dit louter omwille van economische redenen was (CGVS, p. 25).”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij en haar gezin terugkeerden naar Puerta Al Llano omdat Prado een dure wijk is en de veilige wijken, waar er minder afpersing en bedreigingen zijn, over het algemeen zeer duur zijn. Nog daargelaten dat het een blote bewering is van verzoekster dat de veilige wijken zeer duur zijn, blijkt dat verzoekster specifiek gevisieerd werd door de benadeelden die actief waren in haar wijk, waardoor het niet duidelijk is waarom zij en haar gezin zich niet in een andere, al dan niet dure, wijk konden vestigen, waar zij niet in het vizier stonden van de benadeelden en zij geen winkel hadden. Waar zij in dit kader nieuwsartikelen bijvoegt over afpersing in haar buurt en op de school van haar kinderen, wijst de Raad erop dat deze artikelen louter algemeen van aard zijn en verzoeksters vrees voor vervolging en de door haar beweerde problemen niet *in concreto* staven (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-5).

De adjunct-commissaris motiveert verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het is bevreemdend dat u geen concrete stappen heeft ondernomen om uw kinderen en uzelf te beschermen, ondanks de voortdurende beschimpingen en vernederingen, zelfs in hun aanwezigheid (CGVS, p. 13, 24). U verklaart dat uw ex-echtgenoot anderhalf à twee jaar geleden een klacht indiende bij de politie (CGVS, p. 13, 15), maar u heeft geen enkel bewijs hiervan voorgelegd. Hierdoor blijft het slechts een bewering zonder onderbouwing. Wanneer u gevraagd wordt naar wat jullie deden om jullie te beschermen nadat jullie stopten met betalen, verklaart u dat jullie vooral dachten aan de veiligheid van de kinderen en hen dus niet alleen naar buiten liet gaan (CGVS, p. 23, 26). Ondanks deze voorzorgsmaatregel geeft u aan dat jullie zelf ook belaagd werden op straat terwijl jullie hun kinderen naar school brachten, of opwachttten (CGVS, p. 23). Dit suggereert dat de maatregel niet effectief was, en zelfs contraproductief kon zijn. Dit roept vragen op over de geloofwaardigheid van uw angst en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift dat ze geen concrete stappen nam om zichzelf en haar kinderen te beschermen en voert aan dat zij en haar ex-partner eerst tweemaal een klacht probeerden in te dienen zonder succes, en haar ex-partner er nadien toch in slaagde effectief een klacht in te dienen. De Raad wijst

er echter op dat er verzoekster volgens haar verklaringen bij de eerste twee pogingen tot het indienen van een klacht werd gezegd dat ze, om de klacht verder te zetten, bewijzen of informatie aangaande de identiteit van de benedeleden moest verzamelen, doch blijkt dat zij hiertoe geen enkele poging ondernam (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster, hoewel zij beweert dat haar ex-partner hiervan een document heeft (*Ibid.*, p. 13 en 15), geen enkel stuk ter staving hiervan van voorlegt zodat dit niet meer dan een blote bewering is. Waar zij verder stelt dat ze haar kinderen nooit alleen naar buiten liet gaan, is het voor de Raad niet duidelijk waarom verzoekster geen verdere beschermingsmaatregelen nam, daar blijkt dat de benedeleden haar bleven bedreigen en intimideren (*Ibid.*, p. 23), ook in het bijzijn van haar kinderen, en het feit dat de kinderen niet alleen naar buiten gingen dus niet volstond. Dat verzoeksters kinderen psychologische begeleiding gekregen zouden hebben in Colombia toen verzoekster reeds in België was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster voorafgaand aan haar vertrek geen verdere substantiële pogingen deed om haar familie in veiligheid te brengen.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissing terecht als volgt vaststelt dat verzoekster slechts beperkte verklaringen aflegt over de vermoedelijke benedeleden:

"Het is opvallend dat u, na meer dan drie jaar lange intensieve intimidatie en bedreiging, slechts beperkte verklaringen geeft over de vermoedelijke benedeleden (CGVS, p. 20). U weet niet tot welke bende ze behoren, u kent geen namen (CGVS, p. 20), en u geeft ook geen blijk van pogingen die u ondernomen heeft om meer informatie te weten te komen over de benedeleden (CGVS, p. 22). Dit is des te meer bevreemdend in de context dat jullie twee keer naar de politie gingen om klacht neer te leggen maar niet geholpen konden worden omdat jullie geen namen hadden. Het zou ook in uw eigen belang zijn om bewijzen te verzamelen om aangiftes kracht bij te zetten bij de politie, waarvan u verklaart dat ze uw klacht niet kunnen aanvaarden omdat u geen informatie kan geven over de benedeleden (CGVS p. 13). In een situatie waarin iemand zo langdurig wordt lastiggevallen, mag men verwachten dat het slachtoffer, juist met het oog op bescherming en eventuele juridische stappen, actief zou proberen meer informatie te verkrijgen over de identiteit van de daders. Dit werpt dan ook ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van de situatie zoals die door u is geschetst."

Verzoekster kan haar beperkte verklaringen niet verschonen door te stellen dat ze bang was, daar blijkt dat ze er wel durfde over spreken met andere handelaars uit de buurt die aan dezelfde afpersing werden blootgesteld en zij volgens haar verklaringen tot tweemaal toe een klacht probeerde in te dienen en haar ex-partner daar uiteindelijk in geslaagd zou zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 21). Waar zij stelt dat het volstrekt niet rationeel is *"om in een dergelijke situatie een telefoon tevoorschijn te halen om alles vast te leggen"* en het volkomen begrijpelijk is dat ze niet aan de daders vraagt naar hun identiteit, merkt de Raad op dat verzoekster ook op andere manieren verdere informatie zou kunnen achterhalen over haar belagers, onder andere door het contact met de andere handelaars, doch stelt ze hiertoe geen enkele poging te hebben ondernomen (*Ibid.*, p. 22). Verzoekster kan met haar betoog bijgevolg geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing.

Waar de adjunct-commissaris verder terecht opmerkt dat verzoeksters keuze om nog drie jaar in Colombia te blijven ondanks de voortdurende bedreigingen door benedeleden, ernstige twijfels oproept over de geloofwaardigheid van haar verhaal, voert verzoekster aan dat zij voornamelijk omwille van economische redenen in de buurt verbleef en het verlaten van de buurt een zware opoffering voor haar was. De Raad merkt op dat *supra* reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet helder kan maken waarom zij en haar gezin niet, al dan niet binnen Bogotá, naar een andere wijk of buurt verhuisden, waar ze niet in het vizier liepen van de bende en zonder grote geldelijke uitgaven naartoe konden verhuizen. Waar ze stelt dat het verlaten van haar buurt een zware opoffering voor haar was, stelt de Raad vast dat dit gegeven niet in verhouding staat met de beweerde intimidatie en bedreigingen waaraan verzoekster en haar gezin gedurende verschillende jaren zouden zijn blootgesteld in Colombia.

Verder overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog terecht als volgt:

"Uw ouders zouden nooit bedreigd zijn (CGVS, p. 25), hoewel ze ook in de winkel werkten (CGVS, p. 6), en zelfs in hetzelfde gebouw woonden van de winkel (CGVS, p. 18). Gezien de ernst van de situatie, zoals u die beschrijft, zou men verwachten dat de bende hen ook zou hebben geïntimideerd. Gevraagd waarom uw ouders geen problemen met de bende kregen kan u louter aanhalen dat ze niet voortdurend in de winkel stonden. Omdat dit uiterst merkwaardig is wordt u nogmaals gevraagd om een verklaring waarom uw ouders geen problemen kregen met de bende maar u kan louter nog toevoegen dat zij niet de eigenaars waren van winkel (CGVS, p. 25). Dat uw ouders geen problemen met de benedeleden kregen nadat jullie stopten met betalen, louter omdat zij zelf niet voortdurend in de winkel stonden en niet de eigenaars waren, is geenszins aannemelijk, zeker gezien de winkel werd uitgebaat in jullie ouderlijke woning (CGVS, p. 18)."

Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe louter te herhalen dat haar ouders niet dagelijks betrokken waren bij het winkelbeheer en geen directe link hadden met de zakelijke activiteiten, en daarom niet geconfronteerd werden met dezelfde risico's en dreigingen. Met dit betoog brengt ze echter geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt in Colombia geen bescherming te kunnen krijgen van de autoriteiten en verwijst naar algemene informatie in dit verband. De Raad wijst erop dat, hoewel verzoekster tweemaal een poging zou hebben gedaan een klacht in te dienen, maar haar gezegd werd dat ze geen aangifte kon doen zonder bewijs of concrete informatie over de identiteit van de afpersers, zij hier verder geen moeite meer voor deed of enige poging ondernam deze procedure effectief op te starten, dan wel verder te zetten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud, hoewel zij hiervan geen bewijs voorlegt, dat haar ex-partner er nadien wel in slaagde een klacht in te dienen (*Ibid.*) en dat mensen in haar regio, wanneer zij problemen hadden, gemakkelijk naar de politie konden gaan (*Ibid.*, p. 8). Evenmin kan zij overtuigen waar zij (*post factum*) stelt repercussies te vrezen als zij de (beweerde) klacht van haar ex-partner doorzet, daar blijkt dat de klacht werd ingediend toen zowel verzoekster en haar ex-partner nog in Colombia verbleven, en uit hun verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor repercussies ervaren hebben (*Ibid.*, p. 22).

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande analyse niet ombuigen. Verzoeksters paspoort en dat van haar kinderen dienen louter ter staving van hun identiteit en nationaliteit, doch tonen verzoeksters beweerde problemen niet aan (AD, stuk 5, 'Documenten'). De bij haar verzoekschrift gevoegde nieuwsartikels zijn louter algemeen van aard en hebben betrekking op de (veiligheids)situatie in Colombia (stukkenbundel verzoekster, stuk 3 - 5). De Raad herhaalt dat verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe zij, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke blijft.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster de afpersing en bedreigingen waarvan zij en haar ex-partner voorafgaand aan haar vertrek uit Colombia het slachtoffer zouden zijn geweest niet aannemelijk maakt. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan haar voorgehouden vrees dat zij of haar kinderen bij terugkeer (opnieuw) door bendeleden zullen worden gevisieerd en bedreigd. Te dezen kan een loutere verwijzing naar de prevalentie van afpersingspraktijken in verzoekster herkomstregio en haar profiel van handelaar, dat haar bijzonder kwetsbaar zou maken, niet volstaan. Verzoekster dient haar voorgehouden vrees voor vervolging in dit verband *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partijen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Colombia werd afgeperst en bedreigd door bendeleden, noch dat zij en haar kinderen bij terugkeer (opnieuw) het slachtoffer zullen worden van deze criminele praktijken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris het volgende uiteengezet aangaande de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de

bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Verzoekster verwijst naar algemene informatie die dezelfde is als of in lijn ligt met de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en waaruit niet blijkt dat er sprake is van willekeurig geweld in de stad Bogotá, vanwaar zij verklaart afkomstig te zijn, noch dat een burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Bogotá is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Dit in acht genomen, is verzoeksters verwijzing in dit kader naar haar specifieke profiel als handelaar en haar betoog dat zij bijzonder kwetsbaar was voor afpersing vanwege haar commerciële activiteiten, niet dienstig.

3.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en

haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Waar verzoekster "*in nog ondergeschikte orde*" vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT